

Hómese

- Szegény Holle anyó, biztosan kemény a dunyhája! - sópánkodott Kata szomorúan szemlélve a tavaly kapott szánkóját. - Anya tegnap este Holle anyóról mondott mesét. Ha az ő dunyháját rázzák ott fenn a magasban, akkor a mese szerint itt a mi világunkban esik a hó - magyarázta a kislány. Hát itt egy szem hó sem esett, pedig mindjárt itt a karácsony is!

- Ez bizony igaz- bólogatott apa - a földnek is a kell a hótakaró, nemcsak a szánkód talpa alá.

- De az alá is nagyon kellene már! Tavaly is alig tudtam használni - emlékezett vissza Kata.

Este lefekvéskor apa jött be, és azt kérdezte:

- No, ma miről szeretnél mesét hallani?

- Olyan mesét szeretnék, amiben esik a hó! És a gyerekek szánkóznak meg síelnek. Tudsz ilyen mesét? - kérdezte Kata aggódva.

Apa összeráncolta a szemöldökét, hümmögött, úgy mondta:

- Igazándiból tudok is meg nem is, de ketten biztosan tudunk. Segítesz?

- Az remek! Majd ketten mondunk hómését! - örvendezett a kislány.

- Ez jó cím lesz! Hómese! Jól kitaláltad! - dicsérte meg apa, majd el is kezdte a mesét annak rendje- módja szerint:

-„Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy város, Hó-város...”

A mesélés remekül ment. Egymás szavait, gondolatait folytatva, kacarászva fűzték a mese fonalát jó hosszúra. Kata már egyre nagyobbakat ásított, de a mesét nem akaródzott befejezni. Anya kukucskált be, és álmos csemetéjét látva azt mondta:

- Tudjátok mit? Ha Holle anyó ettől a mesétől sem kapott kedvet a dunnája alapos felrázásához, hát semmitől sem fog! Ha reggelre leesik a hó, azt ti csináltátok. Most menjünk aludni, hadd dolgozzon Holle anyó!

Ezután apa és anya betakargatta a kislányt, Kata pedig elaludt. Álmában Holle anyónál járt. Rázta, verte a dunnáját, és mosolyogva szemlélte, ahogyan a földön hatalmas pelyhekben hull a hó.

Reggel, ahogy fölébredt, azonnal az ablakhoz futott. Nem akart hinni a szemének. A parkot, a játszóteret, az utat, mindent betakart a frissen esett puha hó. A hatalmas szánkódombot megszállták a szánkózó gyerekek, vidám kacagásuk a csukott ablakon át is behallatszott.

- Apa! Anya! Hócsinálók vagyunk! - kiabálta szobájából kiiramodva.

- Bizony! Hála a „hómésének”, szép fehér karácsonyunk lesz! – mondta anya.

- Mi vagyunk a hócsinálók! Mi vagyunk a hócsinálók! - énekelte Kata és apa, miközben fura táncot lejtettek az asztal körül, kezüket magasba tartva.

-Ó, nagy hócsinálók, nem szeretnétek kipróbálni, milyenre sikerült a művetek? Mondjuk szánkózással? - kérdezte őket anya tréfásan.

Egy gyors reggeli és öltözés után irány a szánkódomb. Apa, mint egy csikó, úgy bújt be a kötélbe, és futott, röpítve Katát a havon, aztán fel a dombtetőre, és csúszás, aztán futás föl és csúszás megint, és így tovább, sokszor, egészen addig, amíg csak szusszal bírták.

- Szia, Kata! - szaladt oda hozzájuk Bence, Kata ovis társa. - Ugye, milyen jó, hogy leesett végre a hó? - kérdezte lelkesedve.

- Igen, nagyszerű! - helyeselt Kata, majd amikor Bence a testvérével lecsúszott a dombról, titokzatosan apára kacsintott, és odasúgta:

- Senki nem tudja, hogy ezt mi csináltuk a hómesével!

Apa bólintott, és kacagva Bencéék után suhantak a domboldalon.